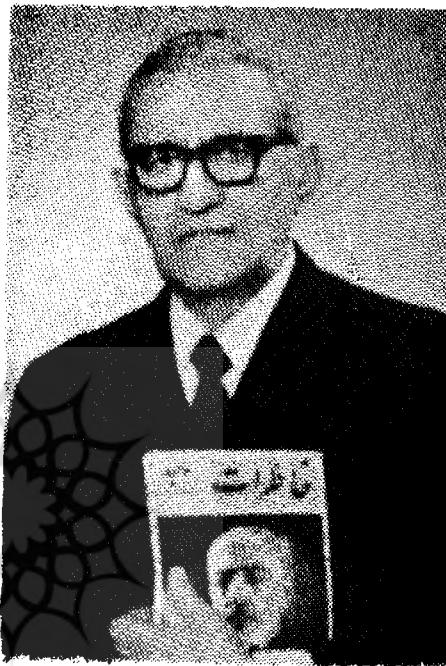

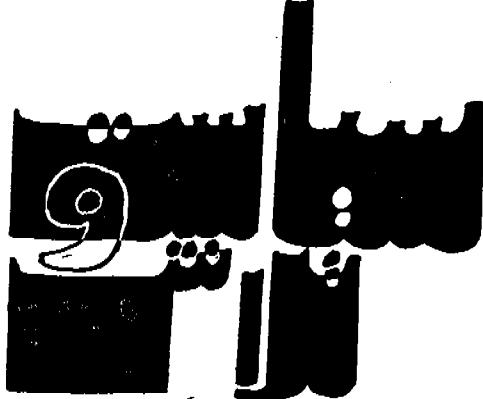
احمد قوام (قوام السلطنه) دریک
خانواده کهن سال اهل قلم (مستوفی)
آشتیانی بدنیا آمد خط و ربط کامل داشت
جوانی را بسمت منشی حضور صدر اعظم
زمان (عین الدوله) بسر می برد ولی در
آغاز نهضت آزادیخواهی و مشروطیت خود را
بر و انشاد سردار اسد حاجی علیقلی
خان بختیاری نزدیک کرد و از حمایت آن
مرد خیرخواه بر خوددار گشت تا جایی که
بمقام وزارت کشور رسید .

گرچه در آن مقام هم تحت توقيف
امیر مقشم بختیاری در آمد که وزیر اسیر
امیر گردید ولی آن حادثه نموداری جالب
از پشت کار و خونسردی و سماحت منشی
حضور بود .

DNIBALAH GORDASH KARADOUR ۱۵۵ مجلس .
نقاطه های ضعف اخلاقی احمد قوام .
تهور او .
شبی در خانه شادر و ان عبدالحسین
نیکپور .
کوشش پی گیر برای سقوط دولت
قوام .

«۹»

بر دامانش بود. هر دو برادر حسن شهرت نداشتند.

و سیاستمدارانی که از تقوی و درستی دور باشند اگر سر بافلاک بر کشند پیشیزی ارزش نداشته و بر مفاک خاک بخواری و ذات خواهند افتاد.

بنابراین رشادت در وجود سیاست-

مداران نادرست را نباید شجاعت اخلاقی دانست بلکه نوعی از تهور است که در وجود آنها متظاهر می‌شود و حاصلی غیر از رسوایی ندارد.

احمد قوام نیز از نوعی تهور برای استقبال حواتر بر خودار بود ولی جاه طلبی و سودجویی همراه او را در محیط خود مردود و محکوم ساخت.

اما با همه این نقاط ضعف و کج اندیشی‌ها. مبارزه مثبت او با حزب توده را در تاریخ کشور و حوادث شوم گذشته نمیتوان نادیده‌انگاشت. یعنی شرکت‌دادن آنها در ترمیم کابینه قوام بود که طشت رسوایی هومناکان را از بام انداحت و کارشان را ساخت.

بالقدار و فرمانده کل قوا بود.

قوام السلطنه که در آن زمان از توانائی سردار سپه مطاع و از رشادت او بینناک بود پس از سقوط دولت خود و زمامداری مشیر الدوله که پس از آن باز هم خود قوام السلطنه بر سر کار آمد هم چنین دولت مستوفی‌الممالک و مجدداً مشیر الدوله که در این دولتها سردار سپه با سمت وزیر جنگ سازمان ارتضی نوبن ایران را داد و خود تنها قدرت قابل احترام آن روزگار تیره و تاریخی بود.

دریک توطنده بر علیه سردار سپه متموم و توقیف و سپس تبعید باروپا شد. یعنی در پاریس بسرمیبرد اما پایش به جانب ایران دراز بود و در انتظار فرصت می‌گشت که بالاخره با پیش آمد شهر بود شوم ۱۳۲۰ و اشغال ایران بازنوبت زمامداری نصیب او شد.

احمد قوام مردی بود در حد خود رشید یعنی متهور بدون اینکه جوی رشادت اخلاقی داشته باشد زیرا شهرت ناپرهیز کاری در خاندان او ریشه کهن داشت و از آن قوام الدوله کاندرو جنگکش رو. داد از کف افسر و دیپلمرا و عهدنامه شوم ترکمانچای تا دوران زمامداری حسن و ثوق (وثوق الدوله) که در عین هوشیاری و کارداری لکه نادرستی

میشد و بقلم نگارنده صورت تحریر میبایفت
البته دوستان و دسته رفقا شادروان ابراهیم
حکمی (حکیم‌الملک) و سید ضیاء الدین هم
چنین مرحوم سید محمد صادق طباطبائی
و آقای امام جمعه تهران هم روی مصالح
روزگشواره‌سکاری و فعالیت مؤثر داشتند.

در مجلس هم اقلیت بسیار نیرومند
مخصوصاً از نایندگان رشید آذربایجان و
دیگران بودند که نطق آقای علی اکبر
اهری و مخالفت‌های آقای علی اقبال از
ظاهر بارز آن بود. رأی دادن آن اقلیت
هم برپای است جناب سردار فاخر حکمت از
همان جمع سرچشم میگرفت.

در آن گیرو داد مرحوم نیک پور
شبی مرا یادکتر طاهری دعوت کرد که
برای شام بر روم بخانه ایشان. منزل او هم
قردیک میدان قردوسي و خانه ای بود که از
آقای شهاب‌خسروانی خریده و سپس به آقای
صفای امامی فروخت.

من و دکتر طاهری بخانه نیک پور
که وارد شدیم در سیما میزبان حالت
منتظره غیرعادی را هردو احساس کردیم.
گرم صحبت بودیم که زنگ در صدا کرد و
پیشخدمت خبر داد که جناب اشرف آقای
قوام السلطنه نخست وزیر تشریف آورده‌اند
آقای نیک پور باستقبال شناخت و پیدزنگ
آقای قوام آمدند در همان اطاق کوچکی
که مجاور سالون بود و ما نشته بودیم
مرحوم دکتر طاهری قلیان خود را بر زمین
گذاشت و احترام کرد.

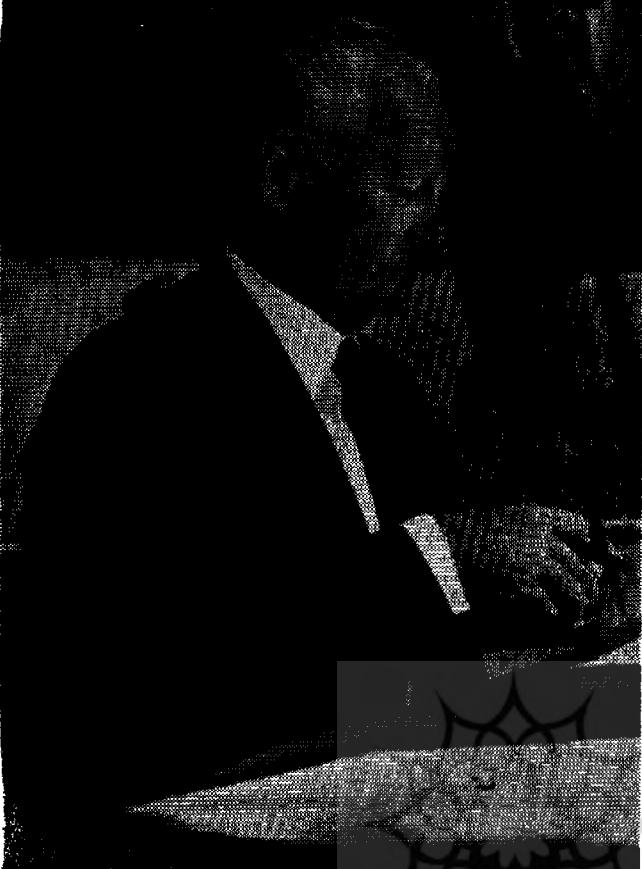
آقای قوام هم گفت این جای امیدواری

بزرگترین نقطه ضعف اخلاقی احمد
قوام این بود که آن مرد کهن سال را چنان
چاپلوسان و مزاج‌گویان مجاز گو تحت
تأثیر خود قرار میدادند که شکفت آور بود
چنانچه اطرافیانش اکثر از همان قماش
بودند.

و به مرد اینکه کار می‌بصف و ناتوانی
گرایید همان یاران غارا اورانها گذاشتند
و مدتها دولتی بود که فقط دو زیرداشت
و با وجود مخالفت اکثریت مجلس که هسته
اصلی آن یک اقلیت مبارز بود باز هم صندلی
را رها نمیکرد.

و تلاش‌های منمود که افرادی را به مکاری
دعوت و مخالفان را بوزارت نوید میداد.
اما جلسه منزل مرحوم عبدالحسین نیکپور
که از تجارت باهوش و دجال سیاستمدار مملکت
بود سالها ریاست فانقه اطاق باز رکانی را
داشت و در جامعه تجار روی خصوصیات
اخلاقی خود نافذ و مورد احترام بود. با
قوام السلطنه هم دوستی دیرین داشت چنانچه
قوام اورا در سفر مسکو به مردم خود برد
حاطرات آن سفر را نیک پور برای نویسنده
تفصیل نقل کرد که بسیار مورد تحلیل و
احترام قرار گرفته بودند.

در آن هنگام برای مبارزه با قوام
السلطنه خود خواه یک رسته فعالی مادا شتیم
که در آن رسته با مرحوم دکتر طاهری
و آقای عباس مسعودی مدیر اطلاعات روزوش
کار میکردیم و آنچه در آن زمان مقالات تو
لواج بر علیه قوام انتشار یافت بیشتر مدارک
آن از آرشیو ارزنده اطلاعات استخراج

ست که دشمنان سر میخواست و مخالف من بخانه
وستانم نیز رفت و آمد داردند. آنکام سر خود را
جگاب دکتر طاهری کرد و گفت من با
دکتر طاهری که قهرم زیرا از روز اول
توئین الملک را در مجلس تراشید و جلو
من گذاشت و اگر یک رای رئیس مجلس
بود که برخلاف معمول شرکت در رأی
گرد رأی تمايل نصیب من نمیشد. اما
ولت آبادی که از دوستان من بود چرا
پینطور برخلاف من دوند کی میکنند و این
نه مقلاط آتشین بسر علیه دولتم بنویسد
دکتر طاهری یک بله بالا بلند گفت و
ماکت شد. من فوراً جواب دادم که موضوع
ملک است و خاتمه دادن باین هرج و مردج.
از این گذشته جنابعالی با همان
بید محمد صادق که رأی او عامل توفیقنا
بود چه کردید!! من از ششم ماه زندان
خود و انتخابات اصفهان سخنی نمیکویم.

قوام گفت اینها پیش آمد است
خصوصاً در کارهای سیاسی نظامی و اشایه
یاددازد اما امروز یعنی امشب میگوییم بیا
که اول صلح است و دوستی و عنایت بشرط
آنکه نگوئیم اذ گذشته حکایت.
من امشب بتصادف آمدم خانه آقای
نیک پور دیدار آقایان هم دست داد و من آنرا
بفال نیک میگیرم هم اکنون حاضر مکانی
خود را با موافقت شما و دوستان تنشکیل
هم و با هم دیگر در این دوران پرمخفافت
سمیمانه همکاری نمایم.

آقای دکتر طاهری هم اگر مایل
ست سمت وزیر مشاور بیایدیا به نیابت قولیت

مرحوم عبدالحسین نیک پور

آستان قدس برو در خراسان برای دولت آبادی
هم وزارت فرهنگ . داد کسری . کشور
هر یک را بخواهد میدهم و با اینکه آقای
نیک پور میداند که من تاحال به هیچ وزارت
خانه نرفته ام خودم او را میبرم بوزارت
خانه و حضور شاه نیز معرفی مینمایم .
من جواب دادم که این تدبیر دیراست
وازموضع آن دو سال گذشته است دو سالی
که هزاران هرج و مرد اختلافی در مملکت
ریشه دوانیده است، اصولاً هم زاج جنابعالی
احتیاج با استراحت دارد. چنانچه در موقع
بقیه در صفحه ۱۸

بقیه نامه ها و اظهار نظرها

و آن را تشویق و تائید کرد که با تحمل زحمات مادی و معنوی به کسب و جلب خاطرات و خاطره نویسان دست زده و امید است که توفیق دعیق ایشان گردد.

در پایان انتظار دارد که استاد اجل دریافت ها و بیرون کشی های مخلص را از ژرفای نظرات قبول فرموده و بر آن صحه بگذارند ... بنده کرم.

۱ از جمله بعد از سوءقصد اول وقتی

که به مرحوم کسری می گفتند به هند یا بیرون رفته و در آنجا افکار خود را منتشر کنند . می گفت : من تاریخ مشروطه را شاهنامه و از نوشته و معلوم کرده ام که از خصایل بارز قهرمانان کتاب من ترک نکردن سنگرهایشان بوده است، در یوچنین صورت چگه نه روا خواهد بود که من به وارونه گفته عمل کرده و سنگر مبارزه را ترک کنم .

۲ - داستان این « طومار » که در هشتاد صفحه در کاغذ بزرگ بوده است شنیدنی است و بمقاله وینه احتیاج دارد که در خود اکنون نیست . فقط این نکته را روشن باید کرد که در بعد از شهریور ۱۲۲۰ خاطراتی که به نام « مدرس » در روزنامه « اقدام » نوشته میشد و تیراژ آن را بالابرده بود ، بقلم مرحوم حایری زاده بیزدی بوده است و در زدیف اطلاعات دست دوم نه آنکه بقلم خود مدرس باشد .

باقیه مقامات سیاست و تلاش بازگشت از مسافرت مسکو هم این مطلب را با استحضار تان رسانیدم و اگر آن روز کنار رفته بودید هم خود تان بزرگ و بزرگتر میشدید هم مملکت اینطور در چار بی نظمی و اختلال نمیشد .

پس از این مطلب مجلس را سکوت عمیقی فرو گرفت که شاید پنج شش دقیقه طول کشید .

میزبان ما که با تدارک مقدماتی خیال میکرد کاری از پیش خواهد برد و اکنون می بیند نقشه هایش نقش برآب شده با ملایمیت و مدارا که شیوه مخصوص نیک پور بود و کرد بد کثر طاهری و گفت شما مرد محترمی هستید امروز که مجال هست تا خرابی ها بقول خودتان جبران شود چرا کو تاهی میکنید . دکتر طاهری تواند فقط یک جمله جواب داد . کی من گفتم مجال هست که شما نقل میکنید . سپس گفت من و دولت آبادی امشب آمده ایم و منزل آقای نیک پور فقط و فقط بسابقه دوستی و رفاقت . کار مملکت مخصوصاً در اینوضع و حال بدت مانیست که وزیر یا امیر بشویم . مادوستان و همکاران سیاسی داریم که همگی احسان خطر نسبت به مملکت کرده و اختلاف سلیقه هارا دور ریخته همکاری میکنیم . و یک کلام هم بدون مشورت با آنها نمی توانیم جواب بدهیم . احمد قوام بعد از یک ساعت بلند شد رفت ولی نیک پور گفت جناب اشرف اجازه فرماید ما باز هم با آقایان بحث کرده نتیجه را با اطلاع عالی برسانیم .

باقیه دارد